

Izkušnje NNNP v krajevni skupnosti Kolodvor

Lanskoletna akcija NNNP je dala lepe rezultate. Vendar pa so se v tej akciji pokazale tudi nekatere slabosti, za katere smo tedaj sklenili, da jih je treba čimprej odpraviti. Ena takih ugotovitev, zlasti v strnjeh nasejih in mestnih središčih je bila, da so bile akcije vse preveč razdrobljene, da je bilo nekatere izredno težko ali sploh nemogoče enotno načrtovati, jih skupno usmerjati in voditi. Tudi rezultati so bili zato, kljub nemajhnemu prizadevanju občanov, skromnejši.

Tako so ugotavljali tudi v krajevni skupnosti Kolodvor. Ali je ostalo le pri ugotovitvah ali pa so bile te ugotovitve osnova za izboljšanje dela na področju ljudskega odpora in družbene samozaščite je tekla beseda s Fricem Peršičem, strokovnim sodelavcem za ljudski odpor in družbeno samozaščito krajevnih skupnosti Kolodvor.

»Lanska akcija NNNP je na področju naše krajevnih skupnosti pokazala, da so vsi za akcijo, da želijo sodelovati, da so delali, vendar to delo ni bilo povezano. Zato so bili rezultati daleč pod tistim, kar bi lahko dosegli, če bi delali bolj usklajeno«, je povedal tovariš Peršič. »Vsaka hiša je nastopala zase, kaj so delali je sicer nekoliko osvetlila anketa, vendar se je izkazalo, da delo ni »klapalo«. ... Splošna enota civilne zaščite je delala sama zase, brez povezave s sosednjimi, z organizacijami združenega dela, ki so v isti hiši in brez prave povezave s krajevno skupnostjo.«

Se tega dela res ne da uskladiti in doseči enotne povezave vseh enot?

»Seveda se da, le metode dela je treba prilagoditi specifičnim pogojem naše krajevnih skupnosti, v kateri približno 50 odstotkov prebivalcev zaradi starosti ni več dolžnih delati v civilni zaščiti. Omenim naj še, da je v naši krajev-

ni skupnosti večina hiš stanovanjsko-poslovnih, torej so poleg stanovalcev v njih še delovne organizacije.

Nesporno je, da so za organizacijo ljudskega odpora in še zlasti družbene samozaščite zainteresirani tako stanovalci kot delovne organizacije. Ta hotenja je seveda treba uskladiti in jih prilagoditi širšim ciljem. Organizirati skupne enote tako civilne kot narodne zaščite, omogočiti strokovno šolanje teh enot, nabaviti boljšo in več opreme, predvsem pa omogočiti bolj usklajeno delovanje in izvajanje načrta krajevnih skupnosti.«

To je res, toda ali ustanavljanje takih enot z vsemi naštetimi prednostmi lahko uveljavite tudi v praksi?

»Seveda. Vzemimo samo za primer hiši na Miklošičevi ulici št. 17 in 19. V teh dveh stavbah so poleg stanovalcev, ki so vsi že precej v letih, še zavarovalna skupnost Triglav, nekaj turističnih agencij, trgovin in gostilna Jadran. Objekt je na izredno prometni ulici, v njega vstopa vsak dan precejšnje število ljudi, skratka, treba ga je zavarovati. Lani junija so sklenili samoupravni sporazum stanovalci, predstavniki delovnih organizacij in krajevna skupnost, v katerem smo dokaj natanko zapisali vse poglobitvene pravice in dolžnosti vsakega od pod-

pisnikov, ki jih ima na področju ljudske obrambe in družbene samozaščite. Krajevna skupnost sicer nastopa le kot koordinator, dajemo tudi nekaj finančnih sredstev, to je tistih 0,60 odstotka od stanarine, ki pa zaradi majhnega števila stanovalcev ne predstavljajo praktično nič. Zato je glavni nosilec te dejavnosti zavarovalna skupnost Triglav, ker je v sporazumu določeno, da se udeležba obračuna po kvadraturi poslovnega prostora, tega pa ima pač največ Triglav. Ta je bil tudi pobudnik tega dogovora. Dal je na razpolago prostor za skladiščenje potrebne opreme, organiziral je jedro enote civilne zaščite, ustanovil je enoto narodne zaščite in prevzel obveznosti za strokovno izpopolnjevanje. V teh enotah seveda niso le delavci zavarovalne skupnosti, ampak vseh delovnih organizacij, ki so v teh dveh hišah, stanovalci pa zaradi starosti v enoto civilne zaščite niso vključeni.«

Vsekakor lep primer za podobno organiziranje ljudskega odpora in družbene samozaščite tudi v drugih hišah. Je takih primerov na področju vaše krajevnih skupnosti več?

»Res je bil ta samoupravni sporazum vzorec za naše nadaljnje delo. Podobnih primerov imamo več. Naj jih nekaj naštejemo. V znani garažni hiši je hotel Kompas pa Ljubljanska banka, nekaj prodajaln, Petrol. Če bi vsak zase organiziral narodno ali civilno zaščito posebnega učinka ne bi bilo. Tako pa so se dogovorili za skupno delo in rezultati so zelo vzpodbudni. Enako velja za Čopovo 14, kjer je Mestno gledališče in nekaj delovnih organizacij. Isti primer je na Miklošičevi 24, kjer je zdravstveni dom, enota zavarovalne skupnosti Triglav, pa s stavbo na Moša Pijadejevi 3, kjer je Tekstil, Slovenske železarnice in še nekaj OZD.«

Našteli ste v glavnem primere, kjer je v stavbi vsaj ena velika delovna organizacija, kjer se organizira jedro. Povsod pa verjetno ni tega osnovnega jedra?

»Res je, tam, kjer tega ni, so še vedno težave. Vendar menimo, da bi naredili že zelo veliko, če bi letos uspeli ustanoviti kakih 20 večjih jeder.«

M. PIRJAVEC

Sekcija invalidov in društvo upokoencev v KS Kolodvor

V krajevni skupnosti Kolodvor so pred časom ustanovili sekcijo invalidov, ki deluje v okviru Društva invalidov občine Ljubljana Center. Invalidske organizacije, ki so prostovoljna združenja, predvsem pomagajo invalidom, da se uspešno in polnopravno vključujejo v normalno delo in življenje naše samoupravne socialistične skupnosti. Pomagajo jim reševati probleme na področju zdravstvenega varstva in zdravstvenih storitev. Z delom v sekcijah, društvih in drugih organizacijah želijo invalidi tvorno in enakopravno sodelovati pri urejanju in reševanju svojih težav, še zlasti glede zaposlovanja invalidnih oseb. Tudi društvo upokoencev v krajevni skupnosti Kolodvor ne drži »rok v žepih«. Poleg vključevanja v delo organov KS, je sredi prejšnjega meseca začelo prirejati izlete za upokoence v različne slovenske kraje, septembra pa je predviden tudi izlet v Italijo. Tako želijo organizatorji omogočiti čim večjemu številu starejših občanov (tudi iz drugih KS), da obišejo slovenske kraje znane po kulturnozgodovinskih spomenikih in obeležjih iz NOB.

24. junija pripravljajo celodnevni izlet v Logarsko dolino, 3. septembra na Kolpo, 11. septembra pa v Italijo: v Dobrdo, Oglej, Tržič in preko Gorice v Ajdovščino.

S. JAN

HUMORESKA

Z igro pod oblake

V nedeljo zjutraj me je žena že zgodaj zbežala iz postelje. Nič bolje se ni godilo najinima otrokoma, ki sta zaspano kolovratila po stanovanju.

– Veš, Frenk, dopoldne imam v načrtu veliko žehto. Temeljito bom tudi pospravila in prezračila stanovanje, umila okna, položila parket in obrisala prah. Ti pa boš odpeljal otroka na sveži zrak, ker ste mi sicer samo v napoloto.

– Prav, – sem dejal in prikimal svoji boljši polovici. Ugovarjati si nisem upal, kajti v tistem hipu mi je v glavo šinila misel o treh hišnih vogalih, ki jih podpira moja vrla soproga.

Oboženi z žogo in badmintonskimi loparji smo se podali na plano. Sam sem sedel na klop, Boštjan in Mojca pa sta se na zelenici podila za žogo. Vendar je bilo njunega veselega žogoborca kmalu konec. Od nekod je vsa razpejena prihrumela stanovalka in otroka nahlulila, češ da naj takoj izgineta z zelene zaplate. Nevsiljivo sem posredoval in skušal žensko umiriti, vendar je trmoglavila naprej:

– Tam na pločniku naj nabijata žogo, zelenica ni za igro!

– Poslušajte, draga tovarišica, – sem malce dvignil glas – pločnik je nevaren za otroško igro, je ozek, trd in si je nanjem že marsikateri otrok potolkel kolena. –

– Potlej naj se pa gresta žogobrc na cesto, – se je na vse pretege zadržala moja nič kaj prijazna sogovornica.

– Cesta je zelo prometna. Pred dnevi je fičo zadel sosedovega Jurčka. Bojda bo ostal invalid za vse življenje, – sem rekel.

– Vidite, tam čez cesto je vrtec, – je uprla s kazalcem v nizko stavbo, – tam so igrišča.

Šli smo tja, vendar so bila vrata ograje zaklenjena. Mojca je skozi luknjo v deski žalostno gledala na gugalnico, Boštjan pa je zamaknjeno zrl v vrtljak.

Otrokoma sem pojasnil, da je ob nedeljah vrtec zaprt in da ne bo z guganjem in vrtenjem nič.

Potem smo krenili vzdolž ulice, ki jo je obdajal beton. Ustavili smo se ob visoki, sveže prepleskani ograji in skozi reže gledali kako se otroci igrajo na zasebnem travniku. Vendar naše muzanje ni ušlo budnim očem štirinožnega čuvarja. V nekaj skokih je bil pri nas. Njegovo zamolklo renčanje in belina čekanov so nam bili dovolj resno opozorilo, da jo bo treba odtod čimprej popihati. To smo tudi storili.

Razočarana otroka sta sedla na stopnišče in se obtožujoče zazrla v betonsko džunglo, ki ju je obkrožala, rekoč:

– Pozimi sva se igrala na stopnišču in kaže, da se bova tudi poleti. –

Sam sem nemo zrl v kopašte oblake, ki so mirno drseli po sinjmodrem nebu in mislil na to, da bi morala otroka dobiti krila in poleteti visoko gor nad betonske velikane, kajti tam goraj bi utegnilo biti zanju in za njuno razposajeno otroško igro še kanček miru in varnosti.

M.P.

Pionirski kamenček v mozalku bratstva in enotnosti

Učenci osnovnih šol Majde Vrhovnik iz krajevnih skupnosti Gradišče v Ljubljani, Goce Delčev iz Zemuna ter šol Goce Delčev in Moša Pijade iz Gostivara so se zbrali na tradicionalnem srečanju v Zemunu, ki je potekalo od 24. do 26. maja. Srečanje, ki je res tradicionalno, saj poteka že 20 let, je vsako leto v drugem mestu – lansko leto je bil gostitelj Gostivar, letos Zemun, prihodnje leto pa bo Ljubljana. Na srečanju je sodelovalo 60 učencev iz vseh treh krajev. Pionirje osnovne šole Majde Vrhovnik so spremljali tudi predstavniki krajevnih skupnosti Gradišče.

Srečanje je potekalo veselo in delovno ter pristrčno, kot so lahko le srečanja pionirjev iz različnih krajev Jugoslavije. Gostitelji so pripravili pester in zanimiv spored, poleg predstavitev narodnih običajev in obiskov znanih zgodovinskih mest kot je Kragujevac, kjer je bilo ustreljenih 7000 otrok in odraslih, pa Oplenovca, so pionirji prisostvovali tudi prireditvi dneva mladosti v Beogradu; doživljate, ki jim je najgledbe seglo v srce, pa je bil obisk groba tovariša Tita.

L.Š.

Zelena straža

Na OŠ Prule smo sestavili seznam očiščevalnih akcij, ki jih vsaka razredna skupnost opravlja enkrat tedensko. Vsi smo že zagrizeno poprijeli za delo in rezultati so tu.

Marsikatera zelenica je že čistejša, marsikatera pa še bo. Vendar ni vse odvisno od nas pionirjev. Ni jih malo, ki bodo rekli: »Saj tudi vi naredite največje smetišče, zato kar lepo čistite in bodite tiho...«, a to ni res. Nič kolikokrat smo že videli, da tudi starejši odmetavajo odpadke. Odkar pa imamo nov način odvažanja smeti, se marsikateri, prej zeleni prostor ob drevesu, spremeni v stalno smetišče. Žal ugotavljamo, da nekateri prebivalci naše krajevnih skupnosti ne upoštevajo navodil o zbiranju in odvozu smeti in tako še dodatno »krasijo« našo okolje.

Da pa ne bomo samo kritizirali, moramo tudi pohvaliti, saj je po Prulah vse več rdečih odpadnih koškov, ki so nam, pionirjem, pri akciji v veliko pomoč. Kljub temu pa smo prvi dan akcije za odvoz nakopičenih smeti, ki so se nabrale po tleh, morali uporabiti šolsko samokolnico, lopato in grablje. Ob garažni hiši so se namreč nabrali odpadki kot so kartoni, steklenice (čeprav imamo že nekaj časa v neposredni bližini kontejner za zbiranje steklenine) in industriji potreben odpadni material.

Upamo, da bo naša akcija pripomogla, da bodo Prule odslej brez nepotrebnih smeti.

MATJAŽ TAVČAR
OŠ PRULE

Srečanje osemdesetletnikov

PRULE

Krajevna organizacija Rdečega križa Prule je v okviru svojega rednega programa organizirala srečanje z občani, ki bodo v letošnjem letu dopolnili 80 let. Le-teh je bilo kar 21. Vse prisotne je pozdravila predsednica KO RKS Marija Gerzinič. V kulturnem programu pa so sodelovali mešanji pevski zbor Zavoda SRS za statistiko in mladi člani RK iz osnovne šole Prule.

Prisotni so si ogledali tudi razstavo ročnih del starejših občank. Izdelke je razstavilo 14 občank, med katerimi je bilo najstarejši 87 let.

Besedilo in slike: MIRO PETEK